

En kjøvenhavner i Ejsing

I stedet for kommunalbestyrelse, som vi har i dag, havde vi "Sognerådet". Der var sognerådsvalg hvert fjerde år, ligesom vi i dag har kommunevalg, men medlemmerne ordnede de forskellige ting hjemme fra eget hjem.

Da jeg kom til Ejsing, var Jens Hyldgård Sognerådsformand, PC. Bach var kasserer, Magnus Vorm stod for udbetaling af de sociale ydelser, så som aldersrente til de gamle. (Nu hedder det jo pension til de ældre).

En gang imellem mødtes medlemmerne oppe i en stue hos Gudrun og Magnus Mortensen, Gl. Landevej 4, hvor de så fik en kop kaffe og dejlig hjemmebagt kage, alt imens de drøftede forskellige ting. Evt. hvad der skulle ske rundt om i kommunen.

Der var ikke noget der hed kildeskat den gang. Nej, man skulle udfylde sin selvangivelse med, hvad man tjente, og så skrive det på, man mente man kunne trække fra.

Der var f.eks. ikke noget, der hed, børnetilskud den gang. Nej - man kunne trække et vist beløb fra i skat for hvert barn man havde.

Det hændte desværre også, at der var nogle (mistænkelige) selvangivelser, som skulle kikkedes nærmere efter i sømmene, da Sognerådet ikke rigtig troede på, at beløbene var helt korrekte skrevet på. "Man ville måske prøve at snyde"? og gjorde man det, ja, så blev man kaldt ind til samtale. Det kaldtes at komme til torskegilde, det hedder det vist egentlig stadigvæk. Som regel gik det hele i orden. Når så skattebetalingen var gjort op, kunne man gå hen et sted her i byen, og se, hvad vi hver især skulle af med i skat. Man kunne hurtigt se og mene, at nogen betalte for lidt og nogen for meget.

Man betalte altså et vist beløb i skat hvert kvartal. Det kunne jo godt knibe for nogen at betale, så de kunne sommetider få en anden aftale. Pengene var jo virkelig små den gang, men skatten var dog, ikke så høj i procenter som i dag.

Erling fik 212 kr. om ugen da vi blev gift i 1957, og vi betalte noget med 90 kr. i skat, i kvartalet.

Mad, klæder og anden fornøjelse.

Maden var egentlig ikke det dyreste. Et stykke leverpostej, sådan ca. på størrelse med en lille bakke i dag, kostede 50 øre. - ½ kg fars 2,50 - og et 2 kg. rugbrød kostede 2 - 3,00. et rundstykke 15 øre - 20 comtesse cigarillos i blikæske 7,40 - 25 comtesse cigarer 15,75 - en marcipangris på 100 g 2,00 - en plade overtrækschokolade á 100 g 2,50 - en hel fl.

St. Barcella rødvin, 7, 35.

I 1957 kostede vand 4,00 i kvartalet, og strøm kostede heller ikke ret meget.

Der var ikke noget der hed OMS, eller MOMS, som er kommet til siden. Det var en slags ekstra skat. Senere, da Svend Auken blev miljøminister, skal jeg lige love for, at der kom afgifter på alt.

Der var heller ikke ret mange steder, man havde vin – øl – sodavand eller spiritus hjemme, sådan til hverdag. Det var kun til højtiderne. Normalt gik man bare sammen for at få en kop kaffe. I dag er det ofte sådan, hvis der kommer nogen på uventet besøg, så spørger man vedkommende, om de vil have en øl eller en kop kaffe, og svaret kan lyde således. ”Jeg kan da drikke en øl, imens du laver kaffen”.

Jeg fik 100 kr. Om ugen i kostpenge. De kunne nemt slå til. Vi kunne endda spare op. Det er ikke nemt i dag. Erling flottede sig og købte et jagtgevær til 475 kr.

Tøj og sko var til gengæld dyrt i forhold til lønnen. En frakke kostede omkring 4 – 500,00 kr. - en strygefri skjorte 35,00 et par crepe nylon strømper 10,85 - et par sko mellem 75 – 100,00 kr.

Man skulle altså bruge godt og vel 2 ugelønne til en frakke og ligeså til en cykel. Det behøver man ikke i dag. Den gang kunne det betale sig at sy sit tøj selv, Man skrev stof hjem fra et varehus i København, der hed ”Daells Varehus” - det kostede 5 kr. til en kjole til mig selv af bomuldsstof. Rayon gardinstof kostede 6 kr. pr. m.

Min mor har fortalt mig en gang, at da Storstrømsbroen blev bygget, lagde man 1 øre på hver l. benzin. Den skulle så af igen, når broen var betalt, men den kom aldrig af igen, selv om broen for længst er betalt.

Naboskab og andet.

Ja, nu vil jeg lige skrive lidt, om vores naboskab med Karen og Robert Pedersen på Geddalvej nr. 17. Karen stammede fra Grønning og var utrolig dygtig til at sy og syede for mange mennesker. Hun kunne få utroligt meget ud af næsten ingenting. Hun syede for fremmede lige indtil sin pludselige død, den 2. – 2. 1998, 77 år gammel. Karen døde for øvrigt samme dag som Gerhardt Tanderup, han blev 74 år. De havde været genboer i mange år i Ejsing. Gerhardt var flyttet til Engparken i Vinderup 4 år før, og døde altså der.

Robert var her fra Ejsing. Hans mor og far, Johannes og Katrine Pedersen boede på Geddalvej nr. 6. Johannes var snedker og havde værksted i kælderen. Hvor han blandt andet lavede og solgte ligkister.

Senere byggede Karen og Robert hus, lige skråt overfor altså, det der er nr. 17. Med dertil hørende værksted.

Her kommer Henning Kristensen ind i billedet. Han kom nemlig i lære hos Robert og blev udlært som tømrer i 1952.

Han har fortalt om en episode, som han ikke lige sådan har glemt. En dag - just i læretiden skulle han gå over til Johannes, og hente et eller andet, og da han kommer der over, var der ingen han lige kunne se, men pludselig kommer han til at se, der ligger en mand i én af kisterne, og han bliver simpelthen så forskrækket, indtil han ser, manden røre på sig.

Det viste sig at være murer Damsgård, som lige tog sin middagssøvn i en kiste.

Han havde været ved at male der i rummet og efter frokost ville han altså tage sig en lur. Damsgård havde også fået at vide af Johannes, at han ”æt sku’ strint over det hele”. Hvilket vil sige, han ikke skulle sprøjte for meget rundt omkring, hertil svarede Damsgård – ”a ka’ strint - a ka’ la’ være”.

Efter at Henning var udlært, kom han til Skive og arbejdede i nogle år, og kom så tilbage til Ejsing i 1956, hvor han lejede Roberts værksted, og blev selvstændig tømrer. Robert ville ikke være selvstændig mere. Han kom med i et eller andet konsortium. Nærmere betegnet en formbrændsels fabrik. Hvor de lavede smuld om til formbrændsel. Smuld var et lag, der var tilbage, når man havde taget et jordlag af. Så skrabede man bunden med en harve, og lod smuldet ligge og tørre til næste dag. Derefter kom det hele op på en vogn, og blev kørt til fabrikken i nærheden, hvor der blev lavet formbrændsel af det. Det lignede nærmest elefant møg, når det var færdigt, men det varmede godt.

Robert var også i Grønland et par gange for at arbejde, og så arbejdede han på Karup Flyveplads som tømrer. Han har også haft minkfarm sammen med Jens Vorm.

Henning stammede fra Højslev ved Skive, og blev gift med Ruth Hyldgård fra Egebjerg, den 17. november 1956. De startede med at bo i ”Trinely” som det kaldtes. Det er Hellesvej 2.

Men en dag kom Ejner Bæk fra Store Sevelsted, Vinderupvej 32, og spurgte Ruth og Henning: ”Hvad gi’r I, i husleje?” Da Ejner fik det at vide, sagde han - vil I ikke hellere bo i den ejendom, jeg har på Geddalvej 24?

I må leje den til den samme husleje, som I giver her. Det ville de meget gerne. Der var lidt mere plads. Her boede de så nedenunder, indtil ejendommen blev solgt til Lene og Svend Larsen som startede en kaninfarm

Så flyttede Ruth og Henning ovenpå, og boede der indtil de i 1969 byggede hus skråt over for, nærmere betegnet Geddalvej 29. Et par år senere byggede de værksted, grunden de byggede på, havde de købt af Lene og Svend.

Lene og Svend solgte dernæst ejendommen til Ejsing Foderstof.

Henning har altid været en flink tømrer og altid haft nok at lave. Ruth passede telefon, og tog venlig imod kunderne. Henning har også passet andre ting, såsom været i forskellige bestyrelser og her gjort et stort stykke arbejde.

Vi har i mange år haft et par gode venner i Ruth og Henning. Vi har haft mange sjove stunder. Vi har også en gang camperet sammen, på Hessellund Søcamping i nærheden af Karup. Men Ruth lavede altid middagsmaden hjemmefra, det synes hun var det nemmeste. Så mens jeg lavede mad, kunne hun bare slappe af.

Jeg mindes også en episode her fra Ejsing, en vinteraften i 1958. Erling var gået ned til Henning en tur. Lidt senere kom Ruth op til mig. Jeg kikkede noget da hun kom, for hun lignede nærmest en snemand, da hun kom ind. Det viste sig, at hun var faldet nede ved indkørslen, i en mægtig stor snedrive, men hun grinede bare af det hele, og spurgte, om jeg ikke ville med hjem og have en kop kaffe. Så vi fulgtes ad tilbage, men gik langt uden om snedriven.

En anden episode var, da jeg fyldte 50 i 1985 og havde samlet nogle damer. Da vi skulle have kaffe, sendte jeg en skål rundt med slik, blandt andet med flødekarameletter, der var lidt hårde. Den første dame, der tog én kunne ikke tygge den, og sendte den videre til en anden, som så igen gav den videre til Ruth. Hun kunne tygge den, uden problemer, men da var den nok også ved at være blødgjort.

Damegilder

Vi var for øvrigt, en flok damer her fra byen, som havde mange sjove stunder sammen. Blandt andet med dame fødselsdage, de kunne være meget specielle.

Én, der ellers aldrig rigtig drak noget, kunne blive lidt sjov af hjemmelavet vin, og forsøgte at vaske mine vinduer inden hun gik hjem, men det gik ikke så godt, og hun gik lige hjem og tog sit vasketøj ind, og lagde sig oven på det og sov.

En anden gang skulle vi et sted hen, hvor vi fik besked på, at komme med godt humør og 6 skrællede kartofler. Det gjorde vi skam også. Men se vi vidste godt, at kartoflerne skulle bruges næste dag, da familien skulle komme til fødselsdag, men der var vist ikke mange kartofler der kunne koges, for mange havde været meget opfindsomme. Nogen havde lavet de fineste figurer, andre havde malet dem i de flotteste farver. Så da vi kom med dem, satte vi dem til pynt på bordet, pænt imellem værtindens fine porcelæns figurer og anden pynt. Men ih - hvor vi morede os.

Telefon Centralen og Skrædderforretning, Gammel landevej 6

Selve centralen er oprettet omkring 1925 – 1930.

Centralen her i Ejsing har egentlig været rammen om meget andet end lige telefoncentral.

Men først og fremmest var det nok centralen det gjaldt. Den blev passet af Mette og Johannes Jensen.

Af og til afløstes de dog af den unge pige i huset. Der var jo nok at lave, der var jo også 4 børn.

Den gang ringede man bare til centralen, og bad om et nummer, eller man bad om navnet på den person, man gerne ville tale med. Hvis nogen ringede op og for eksempel bad om jordemor Fru eller frøken et eller andet, kom der hurtig forbindelse, og hvis det var om natten, blev Johannes eller Mette oppe fordi de vidste, der nok snart ville blive ringet efter lægen. Den gang fødte man jo hjemme. Lægen skulle komme og bedøve den fødende. Hvilket forgik på den måde at vedkommende fik en lille si over mund og næse, hvor der blev lagt en lille klud, og så stod lægen der og dryppede lidt æter fra en lille flaske ned over kluden, men det var kun imellem veerne man fik lidt bedøvelse, så det var begrænset, hvor meget det hjalp, men den gang var man ikke så pibet. Når så det hele var overstået skulle lægen selvfølgelig se, om barnet var velskabt og rask.

På centralen var også samtalestation, så ude i gangen hang en telefon, som enhver kunne benytte, mod betaling.

Johannes og Mette havde ikke privat telefon i starten.

Jeg har hørt lidt om, at under krigen, når der kom nogen og skulle ringe om natten, var Johannes ikke så modig ved det, så han havde lavet sig et våben, hvilket bestod af en cykelslange fyldt op med sand og bolte. Den kunne nok give et ordentlig rap, hvis der skulle blive brug for det. I den tid var der nogle tyskere, der havde besat en del af mejeriet.

Johannes var jo også skrædder og både syede og handlede med tøj, så der blev bygget en butik til på et tidspunkt.

Da Johannes stoppede med at være skrædder, overtog den ældste søn Holger butikken. Han solgte både tøj – køleskabe – fryserne. Ja der var næsten ikke den ting, som Holger ikke kunne skaffe. En overgang havde han dynereiseri. Holger var en herlig ung mand, ville gerne have et slag kort og en rigtig god lagkage, samt en ostemad med rigtig gammel ost. Det mente han var godt for maven.

Men så en skønne dag blev han gift med sin Else, og de købte møbelforretning i Nykøbing Mors.

Døtrene kender jeg ikke så meget til, for de flyttede begge fra Ejsing. Én bor i Holstebro og én i Silkeborg.

Møbelfabrikken, Geddalvej 13, lå lige neden for vores have.

Ove og Sonja blev gift i 1960 og startede en møbelfabrik på Geddalvej 13. De købte huset af Marie og Peter Hede, som havde drevet maskinstation i nogle år.

Sonja og Ove startede i det små. De var begge i gang ude på møbelfabrikken, fra morgen til aften. Man så tit Sonja i tøj, der var smurt til med lim og andet. De sled virkelig i det, og resultatet har vi jo siden set.

Efter et stykke tid, ville Ove udvide fabrikken, og der var sat af til nye bygninger, men så pludselig en nat brændte udhuset. Stuehuset klarede det nogenlunde, så det blev gjort i stand. Men der blev bygget helt nye fabriksbygninger, og produktionen kom hurtig i gang igen. Der blev ansat flere folk. Det var mest ufaglærte, men det gik godt. Ove forstod at lære dem op, så der blev et godt samarbejde, og arbejderne var der i mange år. Nogle var der indtil fabrikken lukkede.

Skrædderdrenge

Sonja og Ove har tre drenge. Jens Christian, Søren og Peter. Ja så har vi det igen med disse her øgenavne. De drenge kom aldrig til at hedde andet end "Møbelknast" til efternavn og deres far blev kaldt "Ove skrædder".

Sonja og Ove var gode naboer. Aldrig har der været et ondt ord imellem os. Vi kunne godt af og til råbe til hinanden, men alt var kun for sjov. F.eks. en dag, jeg stod ude i gården og snakkede med Erling, råbte Ove nede fra haven: "var det ikke bedre, om du gik i gang med at bestille noget, i stedet for at stå der og sladre". Ja så måtte jeg jo i gang, men Ove vidste nu godt, at jeg gjorde, som jeg havde lyst alligevel. Det er også hændt at Sonja har råbt nede fra haven: "Kaja ka' du ikke rulle mit hår op en gang i dag", og det kunne jeg selvfølgelig, hvis jeg var hjemme. Erling har også hentet meget affalds træ dernede. Han har lavet mange skabe og møbler, ja sågar vores gamle køkken var lavet af Oves træ. Vi kunne også hente træ til at fyre med under gruekedlen. Så vi kan kun sige, at var der lidt gener fra fabrikken, så var der også mange goder. Vores og andres børn elskede, når der skulle brændes træ af nede på den anden side af diget. Så var de hjemme og hente rugbrød og sætte på pinde, så de kunne stege det i flammerne, og de var fuldstændig sorte i hovederne bagefter, så de måtte i en balje vand, når de kom hjem. Selv om brødet smagte lidt af cellulose, så betød det ikke noget.

Apropos cellulose. Så ville én af vores naboer meget gerne ned og hente rabarber forneden i vores have, der lugtede nemlig af cellulose, den lugt kunne hun godt li'. Så det var vist lige før, hun kunne være blevet sniffer.

De tre drenge og alle goderne fra fabrikken.

Sonja og Oves tre drenge har vi også haft meget sjov med. Jens Christian og Lene legede meget sammen, og det er først efter de blev voksne, at de har fortalt, de huggede jordbær og mælk, og så gik de ned bag diget og spiste det, og hvis Jens Christian havde været ovre og smage på vores mirabeller, var han afsløret, for vi fandt hans hue på jorden.

Dengang Lene som 15 årig købte hesten Rasch, fik vi lavet en stald til den, der hvor vi før havde hønsehus, og så måtte den gerne gå på Ove og Sonjas jord og græsse sammen med deres heste. En overgang, når den skulle trækkes ud om middagen, fik vi Jens Christian til at komme og trække den ud, når han kom fra skole, og for at gøre det, skulle han så have sin frokost. Men en dag mødte jeg

ham, da jeg var på vej op i Brugsen, og jeg sagde – ”Du behøver ikke at trække Rasch ud i dag, for Lene kommer tidlig hjem”, hvortil han svarede – fint så går jeg hjem og finder frokosten! Så dén sparede vi skam ikke. En dag mente Søren også, at han skulle spise her, når Jens Christian skulle, og jeg sagde til ham - ved du hvad Søren, jeg tror slet ikke, vi har noget du kan li'. ”Ha’”, sagde Søren ”a' ka' da sier I hår både vost og andt skidt og mog på æ' buer”. Hvilket betød: Jeg kan da se, I har ost og andet skidt og møg på bordet.

Det kunne jeg jo ikke stå for, så selvfølgelig skulle han da spise med. Jeg må indrømme, at jeg af og til skældte Søren ud, når han ikke ville lystre. Så hvis jeg sagde - han skulle gå hjem, så fik jeg altid svar på tiltale. Det lød ikke altid lige pænt. Men det tog jeg mig ikke af,

Og han kom igen næste dag. Han var vel omkring 4 år. Da jeg så en gang sagde til ham: Ved du hvad Søren, man skælder ikke en person ud, man ikke holder af. Uha! sagde han - så må du elske mig meget højt.

Fra drengestreger til Ejsing Pack

Det hændte af og til at Mogens og Søren røg i totterne på hinanden. Jeg må sige, en gang kunne det ha' gået rive galt. Søren stod med en skovl, og Mogens med en stor hammer. Men heldigvis, kan man vist godt sige, var det Søren, der brugte skovlen først, for hvis han havde fået en af hammeren, så ved jeg ikke, hvad der var sket. Nu fik Mogens bare en flænge oven i hovedet, på tværs af den han havde fået af Søren tidligere, så nu kunne man kende ham, på korset oven i hovedet. Mogens kom hylende hjem, godt smurt ind i blod, men hullet kunne jeg næsten ikke finde, det var ikke ret stort.

Men én ting kunne Søren og Mogens enes om, og det var, at gå over og hakke alle svigerfars græskar op, som lige var begyndt at titte op af jorden. Senere tog de også mange fisketure sammen over til Jens Vestergårds mose. Det hændte også at brugs uddelerens søn Erik var med derovre. Pludselig en dag, da Søren kastede ud, sad hans blinker i nakken på Erik. Erik løb hjem alt det han kunne for han måtte til læge og ha' den ud, men alt imens Erik løb, råbte Søren – får jeg min blinker igen. Herlige unger.

Peter var den meget stille type og sagde ikke ret meget. Han kom af og til og ville gerne lege med Mogens's togbane, og hvis han så, jeg havde bagt kage, sagde han: ”Taja må jeg dot få et stykke tage”? Det fik han selvfølgelig. Peter fik lært at snakke, og har gjort det godt siden og har nu bopæl i Kina, hvor han sælger møbler.

Derimod havde vi lidt problemer med Sonja og Oves hund Ciffer. Den bad ikke om at få et stykke kage, eller en oksesteg, den kom bare og hentede det, enten i køkkenet eller ved vinduet, når den havde lyst. Så man skulle passe på at have døre og vinduer lukket.

Bortset fra de små kontroverser, har vi altid været glade for både drengene og naboskabet med familien Jensen.

Nu kunne Sonja og Ove egentlig godt stå af ræset, men nej! Nu arbejder de for Søren, som har startet en virksomhed i fabriksbygningerne. Den hedder Ejsing Pack. De pakker skruer og beslag i plastikposer, som skal bruges til at samle møbler med. Sonja sælger møbler fra Kina og Indonesien.

Kvinde år – og bilfri søndage

I 1972 blev det pludselig bestemt, at året skulle hedde kvinde år. Det fik Lene og jeg tydeligt at mærke en dag, vi skulle til Viborg på arkivet og kikke slægtsforskning. Det skal lige siges, at det var lidt glat flere steder. Det kunne mærkes på bilen af og til, når jeg kom for langt ud i siden, men det blev pludselig værre, og jeg kørte ind til siden og ville ud at kikke, om der var noget med hjulene. Samtidig kommer der en bil forbi og standser foran os, og en mand stiger ud og siger: Du er da vist punkteret og kan ikke køre ret langt på det dæk. Så kørte han igen - farvel. Da fandt vi ud af, at det var kvindeår. Der var dog stadig lidt luft i dækket, men jeg måtte altså til at skifte det, så fik jeg det til reparation i Viborg så det var klar, til vi skulle hjem igen.

I 1973 skulle der også pludselig være bilfrie søndage, på grund af energi krisen. Det var sådan set skønt nok, for der var meget stille i byen. Men konfirmationerne måtte laves om til om lørdagene. Det var ikke alle præster, der var tilfreds med det.

Ny sygekassekasserer

Samtidig med at Erling var mejerist, overtog han tillige jobbet som sygekassekasserer efter sin far den 1. – 1. 1966. At Erling endte på kommunkontoret i Vinderup, kan han takke lærer Vesterager for.

Vesterager var formand i bestyrelsen for sygekassen og forudså, at mejeriet muligvis ville blive nedlagt, og kommunkontorerne ville blive lagt sammen. Erling troede godt nok ikke på at mejeriet ville blive nedlagt med så mange leverandører. Men det sluttede altså både med det ene og det andet. Kommunerne blev lagt sammen i 1971.

Erling fulgte med, først på Vinderup sygekasse og dernæst om på kommunkontoret, hvor han var i socialforvaltningen, indtil han gik på efterløn i 1993.

Huskøb og svigerfar ”på aftægt”.

I 1970 købte vi huset af svigerfar. Vi fik det billigt på den betingelse, at svigerfar skulle blive boende så længe, han levede. Det var lidt en mærkelig måde, prisen her blev regnet ud på, det var noget med, så og så meget pr. år. Svigerfar regnede hurtigt ud, at han skulle bo her til han blev 84, men det blev til 23 år. Han var 89 da han døde. Der var selvfølgelig både fordele og ulemper ved dén ordning. Vi var jo aldrig os selv, men til gengæld havde vi som regel en barnepige, hvis vi for eks. skulle til fest.

Svigerfar fik sin egen lille stue, hvor han samtidig havde sygekassekontor, og så havde han soveværelse oven på. Men vi spiste sammen, så tv sammen, og skulle vi have gæster var han selvfølgelig også med. Hver mandag, når Lene havde fået et blad, der hed DAFFY, så kravlede hun op på bedstefars knæ, og han måtte pænt læse for hende, det havde han selv vænnet hende til.

Det var fast kutyme, at svigerfar selv fandt sin morgenmad, og når han kom hjem fra mejeriet skulle vi have formiddagskaffe. Kl. 12 skulle vi have frokost, kl. 15.00 skulle vi have eftermiddagskaffe.

Det med eftermiddagskaffen var en betingelse han stillede, første dag jeg kom her, og kl.18.00 skulle vi så have aftensmad.

Min svigermor havde vasket gulve, støvsuget og tørret støv af hver dag, det gjorde man den gang, så det måtte jeg jo også. Jeg var nu også vant til det, de steder hvor jeg havde tjent. Hver lørdag bagte jeg en plade boller, 2 franskbrød og en kage, og om søndagen købte svigerfar 2½ dl. piskefløde med hjem fra mejeriet, så lavede jeg en eller anden slags fromage eller fløderand, som dessert.

Senius ude og hjemme

Svigerfar læste meget, både aviser og bøger samt hørte radioavis, indtil vi fik tv. Ellers gik han en tur, ofte ned til vejen hvor han satte sig på en stor sten og fik en sludder med dem, der nu gik forbi. Han kørte også mange ture på sin knallert. Om sommeren kørte han på ferie.

Først kørte han til Randers, hvor han overnattede hos sin datter Ester. Dernæst kørte han til Grenå, hvor han tog med færgen Grenå – Hundested. Så kørte han til Hillerød og besøgte barnebarnet Inge. Hendes mor - altså Erlings søster, var død 2 dage efter Inge blev født, men Inge voksede op hos sin farmor og farfar, og hendes far boede i nærheden. Men hun kom altid her 7 uger i sommerferien, og er siden kommet her som datter af huset og kommer her heldigvis stadig, med både mand og børn og børnebørn.

Fra Hillerød kørte svigerfar ind til København og overnattede hos min mor. Han overnattede kun én nat hvert sted. Så næste dag kørte han til Lolland og besøgte min familie der. Dernæst tog han færgen fra Nakskov til Langeland og videre til en gammel arbejdskammerat, han havde på Fyn. Så gik det ellers hjemad igen.

Selv om svigerfar var over 80 kørte stadig på knallert. En gang var han desværre så uheldig, at en bilist svingede ind foran ham i et kryds, inde i København, og svigerfar røg lige på hovedet af knallerten og brækkede næsen. Han kom på sygehuset og fik forbindelse på, og kom da også ind til min mor, som sagde til ham - at nu måtte han tage hjem, han kunne ikke være bekendt at komme andre steder, sådan som han så ud i hovedet. Hun mente folk blev bange for ham. I mellem tiden havde politiet ringet her til, for at høre hvor de skulle køre hans knallert hen, og da jeg sagde, at den skulle da her til Ejsing, havde de nær fået chok, over at han var kørt så langt. Men både knallert og bedstefar kom hjem i god behold.

Før vi købte huset, havde vi fået lavet et værelse ovenpå til svigerfar. Der var ingen varme, der blev tændt et el. apparat lidt før han skulle i seng, og der kom en lille gummi varmedunk under dynen, den lagde han ned til tæerne, når han gik i seng, og så beholdt han selvfølgelig sine lange underbukser på, plus sin langærmede undertrøje, og da han jo var skaldet, bandt han et halstørklæde rundt om hovedet.

Varmekilder

Vi havde heller ikke varme i soveværelset. Der var 2 kakkelovne i huset, hvor der blev fyret med koks. I komfuret fyrede vi med tørv, men når vi lukkede dørene op over det hele, var der god varme nedenunder. Svigerfar fik lagt centralvarme ind i 1965. Her fyrede vi også med koks og tørv i starten, men så fandt vi ud af, at olien var billigere, den kostede 23 øre pr. liter. Men så blev olien pludselig dyrere igen, den kom vist op i 1,00 pr. liter, og vi fik da et træfyр installeret, så vi havde 2 fyr. Det blev lavet sådan, at man kunne fyre med træ i det ene, og hvis ikke der blev fyret, gik det automatisk over på oliefyret. Erling fældede selv træ i skoven, lige som så mange andre. Men så i 1995 kom vi med på fjernvarmen, og det har vi ikke fortrudt endnu.

Vi sov alle 4 i soveværelset, der kunne sandelig ikke blive et værelse til hvert af børnene.

Men da Ejsing brugs blev lavet om første gang, købte vi materialer derfra, og vi fik lavet et værelse til Lene på den anden ende af loftet, men hun måtte igennem et bart loftsrums rum for at komme derhen, men hun var lykkelig for at få sit eget værelse. Vi fik lidt mere plads i soveværelset, som samtidig med blev brugt som, sy rum, legestue, frisør rum.

Ung mand – med eget værelse – og logerende

Mogens havde vi i soveværelset til han var 12 år. Da flyttede Lene op på Grinderslev kloster som pige i huset, så fik Mogens hendes værelse. Det passede ham fint, for han havde altid en masse kammerater der kom. Værelset var ikke stort ca. 9². Men der var ofte plads til 10 – 15 unge mennesker, og da de blev lidt ældre sad de ofte og hyggede sig med en øl eller 2, inden de tog et par taxaer op til Vinderup, til fest et eller andet sted. Vi syntes også selv, det var hyggeligt. Det var alle flinke unge mennesker. Af og til var der også et par stykker, der overnattede her. Der var kun det problem, at pålægsfaddet var tomt, når vi skulle have frokost næste dag, selv om jeg havde fyldt det op dagen før. Nå, men det vænnede man sig til.

Der skete også det en gang, at en ung mand pludselig stod oppe på loftsgangen, med et par ostemadder og et glas mælk i hånden. Han ville gerne have natlogi. Han havde fundet en nøgle og selv lukket sig ind. Jeg må indrømme, jeg kikkede noget, da han stod der, men han fik da en seng.

I dag er alle de unge mennesker spredt for alle vinde, men vi får altid en god snak, når vi mødes.

Hobby for enhver smag

Erling gik meget på jagt og fiskeri, det smittede selvfølgelig af på Mogens. Men Mogens var nu ikke jæger så længe, han kunne ikke nænne at skyde et dyr, hvis det stod og kikkede på ham. Men han var dog på andejagt en gang sammen med sin kammerat Ole Jensen (Sander)

De kørte ned til fjorden midt om natten, og for ikke at fryse havde de lige snuppet lidt Jægermeister, vi havde stående. Det var så helt i orden, men næste år kom Ole minsandten og spurgte, om jeg havde husket at købe en ny flaske, de kunne få med. Der sagde jeg altså stop, og de måtte selv købe én.

Lene og Mogens

Lene var tosset med heste og hunde, og er det for øvrigt stadigvæk. Den første hest Rasch havde hun i 27 år. Den tjente hun selv penge til ved at arbejde i forretningen på Ejsing Camping. Hun købte Rasch, da hun var 15 år.

Da hun blev gift og flyttede til Fyn havde hun den med, og havde den til den døde af sygdom.

Lenes mand, John Jacobsen, er Fynbo, og en meget ivrig fodboldspiller. Han havde spillet i B 1913 i mange år. Imens Lene og John læste til fysioterapeuter i Holstebro, boede de i et lejet hus i Handbjerg, og John blev spillende træner for Ejsing's fodboldhold fra 1981 til 1983. Den 16. oktober 1982 rykkede Ejsing op i serie 2 efter en udekamp mod Bedsted som endte 1 -1. I sommeren 1983 flyttede John tilbage til B 1913 igen.

I August købte Lene og John hus i Ellinge nær Nyborg, og har nu selv klinik i Langeskov. De har tre piger på henholdsvis 18, 21 og 24.

Mogens er på DLG her i Ejsing og har været der siden 1 – 3 – 1990. Han bor i Handbjerg sammen med sin kone Annette og deres dreng Jonas på 10 år. Mogens kommer hjem hver dag og spiser frokost, og vi får en hyggesnak.

Nok en Kjøvenhavner Flytter til Ejsing.

Min mor kom her hvert år på sommerferie fra København, og var her en hel måned ad gangen, og så skulle vi male og tapetsere. Ellers ville hun ikke være her så længe. Hun ville have noget at lave, bare ikke rengøring, for det var hendes job til hverdag, at være ”gulvskrubbe chauffør” på forskellige kontorer.

I tidens løb lærte mor jo alle vores venner at kende, og hun syntes så godt om Ejsings befolkning, at hun ville flytte her over, når hun kunne gå på pension. Det kunne hun så den 1. oktober 1972 som 62 årig. Så hun lejede en lejlighed omme hos Anna Kamstrup på Gl. Landevej 8.

Her fik hun også et lille stykke jord at arbejde med, da hun elskede have, og havde altid en masse blomster, og kunne næsten få alt til at gro. Her boede hun i nogle år, men en skønne dag, blev der et hus til leje på Gl. Landevej 16. Det var ejet af Ejendomsmægler Jens Vestergaard. Så lejede hun det, og der var mere plads og især en stor have, som hun konstant rodede i, der skulle nyt til hele tiden. Der kom utrolig mange mennesker og besøgte hende, og om sommeren skulle de en tur med ud og se haven, af og til fik de også en plante med hjem.

Heldigvis havde Anders Hulgård jo foruden mange andre ting været med til, at få bygget pensionistboliger her i Ejsing, så i 1987 flyttede mor om i én af dem, og var der til 1995. Så kunne hun ikke rigtig klare sig selv mere og kom på Vinderup Plejehjem, her døde hun som 89 årig den 10. november 1999.

Hjælpsomheden

Ja, da jeg som sagt havde vænnet mig til at være her, og blev glad for det, må jeg også sige, at befolkningen viste sig at være meget hjælpsomme.

Min søster og svoger, som boede på Lolland, flyttede også til Jylland den 1. oktober 1972, dog ikke til Ejsing, men de havde Fjerritslev kro i 1975. Det, jeg vil frem til er, at den 1. maj 1975, kom min søster ud for en bil ulykke, hun kom kørende fra Løgstør og til Fjerritslev, og pludselig punkterer hun og kommer over i venstre vejbane. Der kommer en lastbil, som så kører over i sin venstre vejbane, da er min søster på vej tilbage og ramler totalt sammen med lastbilen, hun fik 75 brud.

Hun kommer så på Aalborg sygehus, og min svoger ringer herved for at høre, om vi vil ta' os af de 2 små drenge på henholdsvis 3 og 5 år. De ankommer kl. 4 om morgenen. Men da min svoger nok har været temmelig chokeret, havde han slet ikke tænkt på, at de skulle have lidt tøj med.

Så gode råd var dyre. Jeg gik om til Rense på Geddalvej 5, da det blev dag, og spurgte, om hun ikke havde noget af Jimmys tøj, jeg lige kunne låne. Det kunne jeg selvfølgelig, men det bedste var, at

inden aften havde jeg 2 store kasser med både tøj og sko, som drengene kunne passe, de havde vist ikke en gang så meget derhjemme. Så man kan vist roligt sige: Det er virkelig hjælpsomhed.

Tysk sølvbryllup i Ejsing

Her kan man se, at tyskerne også er vilde med Ejsing, og selvfølgelig ikke mindst Ejsingholm. Heidrun og Peter, som bor i nærheden af Kassel i Tyskland, havde lejet sommerhus af Metha og Niels Bro i mange år, og Mogens kom meget sammen med deres søn John. Så derfor kom Heidrun og Peters søn, Karsten ind i billedet. De 3 drenge kom meget sammen. Der igennem kom venskabet, og vi har rejst en del sammen.

Da Heidrun og Peter så skulle have sølvbryllup den 27. februar 1995, bestemte de sig for, at det skulle være dansk fest og holdes i Ejsing forsamlingshus. Det var Tove og Inga der var værter dengang.

Heldigvis havde vi så mange venner og bekendte, der havde sommerhuse, så de blev lejet rundt omkring. Heidrun og Peter overnattede her, og vi lavede æresport, og her var morgensang, men vi fik kaffe i forsamlingshuset. Jeg havde syet et lille tysk flag, til en lille flagstang, mens Dannebrog blev hejst i vores flagstang.

Der kom en bus fra Tyskland med 35 gæster om lørdagen den 24. Dem fik vi så fordelt rundt forskellige steder, hvor vi havde sørget for, der var brød, ost, marmelade og kaffe til om morgenen. Mogens og Karsten kørte rundt med rundstykker hver morgen. Lørdag, søndag og mandag aften, spiste vi alle til aften i forsamlingshuset. Der blev arrangeret ture om dagen. Blandt andet en tur til Hanstholm, hvor det blæste rigtig godt, så de var noget benovet over Vesterhavet - der var også nogen, der fik våde sokker.

På selve festdagen mener jeg vi var 55, der var jo en del danskere, der skulle med.

Bordene var pyntet i rødt og hvidt, og vi fik suppe, flæsketeg og budding. Der var både tyske og danske taler, og jeg havde lavet sang plus et potpourri, som kunne synges både på tysk og dansk. Johannes Gade spillede, ham kendte Heidrun og Peter oppe fra sommerhuset.

Heidrun og Peter kommer her stadig, for de nyder virkelig Ejsing og dens natur.

Kaja Pedersen

Ejsing 2009